

ת"פ 4196/09/19 - מדינת ישראל נגד יונתן דוד נתן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 4196-09-19 מדינת ישראל נ' נתן

תיק חיצוני: 180264/2015

בפני כבוד השופט ארנון איתן

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם יונתן דוד נתן

החלטה

בפני בקשה להורות על ביטולו של כתב אישום מחמת שיהוי.

1. ביום 2.9.19 הוגש כתב האישום כנגד הנאשם המייחס לו עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
2. עפ"י החלק הכללי שבכתב האישום במועד הרלבנטי לכתב האישום מר בועז מעלומי (להלן: "**המתלונן**") עבד כנהג משאית בחברת "מפג שמשון שאיבות", והנאשם שימש כמאבטח חמוש באתר בנייה בישוב כוכב יעקב.
3. על פי הנטען ביום 28.4.15 בשעה 07:48 או בסמוך, נהג המתלונן במשאית במסגרת עבודתו ובהגיעו לאתר הבנייה פגע במספר אבני שיש. בנסיבות אלו, כך נטען, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלונן שאמר לנאשם אתה שקרן. בתגובה אמר הנאשם למתלונן: "I kill you today" תוך שהוא מוציא את נשקו מהנרתיק. בשלב זה התקשר המתלונן למוקד 100 והודיע על שהתרחש, ולמקום נשלח שוטר. בעת שהשוטר טיפל באירוע, המשיך הנאשם לומר למתלונן "אני אהרוג אותך", "אני אזיין אותך". בעקבות המתואר, עוכב הנאשם לתחנת המשטרה. באותן הנסיבות המשיך הנאשם לומר בנוכחות השוטר כי יהרוג את המתלונן.
4. בעת שהגיעו לתחנת המשטרה, בזמן שהמתין הנאשם לחקירה, אמר לשוטרת מיכל אוחיון "אם לא הרגתי אותו אז הייתי הורג אותו עכשיו".
5. במועד הדיון הראשון שהתקיים ביום 26.12.19, העלתה ההגנה טענה מקדמית לפיה חל שיהוי ממשי בהגשת כתב האישום המצדיק את ביטולו. נטען, כי המקרה אירע כחמש וחצי שנים עובר למועד הדיון הראשון בתיק, כאשר השלמות החקירה נעשו רק בחלוף שלוש וחצי שנים מיום האירוע, בנסיבות בהן כתב האישום מוגש רק בחלוף כ- 4.5 שנים מעת שהתרחש האירוע.
6. ההגנה הוסיפה כי נגרם עינוי דין ממשי לנאשם, שכן בעקבות האירוע נשקו נלקח ממנו והוא פוטר מעבודתו. צוין, כי הנאשם הינו אדם מבוגר הנאלץ בגילו להיגרר לבית המשפט. הוסף, כי בשנת 2018, ולאחר שבוצעו השלמות החקירה בתיק, נמסר לנאשם שבכוונת היחידה החוקרת להורות על סגירת התיק.

7. במענה לטיעוני ההגנה ציינה המאשימה, כי טענת ההגנה מן הצדק מכוחה מתבקש ביטול כתב האישום, מעוגנת בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: "**ח"פ**"). על פיה השימוש בסעיף זה נעשה במשורה ובמקרים חריגים ביותר, בנסיבות בהן קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות, וכי מקרים אלו ייבחנו לאורו של המבחן התלת שלבי שהונח בפסיקה.
8. המאשימה אישרה את הטענה לפיה חל שיהוי של ממש בהגשת כתב האישום. עם זאת ציינה שאמנם, שיהוי ניכר בהגשת כתב אישום יכול ויצדיק טענת הגנה מן הצדק, אך עפ"י פסיקת בית המשפט העליון בע"פ 4434/10 **אבי יחזקאל נ' מדינת ישראל** (8.3.11), את סוגיית השיהוי יש לשקול בעת גזירת עונשו של הנאשם, ואין לנקוט בצעד של מחיקת כתב האישום. צוין כי על בית המשפט לשקול את מידת פגיעתו של הנאשם מהשיהוי, וזאת אל מול הפגיעה באינטרס הציבורי והפגיעה בקורבן העבירה.
9. המאשימה הוסיפה שאל מול טענות הנאשם בדבר שיהוי, עומדת חומרתה של העבירה אותה ביצע לכאורה, עת איים על אדם אחר באמצעות נשקו בפגיעה בו, והוא אף שב ואיים כי יהרוג את המתלונן בפני השוטרים. על כן, כך לדבריה, קיים אינטרס ממשי בהעמדתו של הנאשם לדין.
10. המאשימה ציינה כי על בית המשפט לבחור באמצעי שמידתו פחותה - היינו, קיום ההליך מבלי להורות על ביטולו של האישום, תוך מתן משקל לשיהוי בעת קביעת עונשו של הנאשם - או בעת בחינתן של הראיות עצמן. עוד ציינה המאשימה שבמהלך הזמן ועד להגשת כתב האישום בוצעו השלמות חקירה של איתור עד תביעה וכן המתלונן, גביית הודעות נוספות וחקירה נוספת של הנאשם.
11. במענה לתגובתה של המאשימה ציינה ההגנה, כי טיעוניה בדבר הצורך להורות על ביטול האישום, מקבלים משנה תוקף בנסיבות בהן המדובר בנאשם כבן 73 נעדר עבר פלילי מכל סוג, כך שעיוני הדין והנזק שנגרם לו כתוצאה מהשיהוי הינו חמור אף יותר. ההגנה דחתה את טענות המאשימה אודות מסוכנות הנובעת מהנאשם, בנסיבות בהן המדובר באדם מבוגר, נעדר עבר פלילי, אשר מאז האירוע לא עבר כל עבירה.
12. בהתאם להחלטה מיום 26.12.2019 נמסר חומר החקירה לעיון בית המשפט, לצורך מתן החלטה בטענה המקדמית.

טענת ההגנה מן הצדק - מתווה נורמטיבי:

13. במקרה דנן, עותרת ההגנה להורות על ביטול כתב האישום מחמת סעד מן הצדק, הנובע מהשיהוי בהגשת כתב האישום. אפנה תחילה לסקור פסיקה אודות השימוש שנעשה בדוקטרינה זו, בהקשר לטענה בדבר שיהוי בהגשת כתבי אישום.
14. דוקטרינת ההגנה מן הצדק נקלטה למשפט הישראלי לראשונה בפסה"ד בע"פ 2910/94 **ארנסט יפת ואח' נ' מדינת ישראל** (1996) אז הכיר בית המשפט בסמכותו של בית המשפט לעכב או לבטל הליך פלילי, ככל ומצא שיש בניהול ההליך כדי להוביל לפגיעה בחוש הצדק וההגינות וככל ולא תינתן האפשרות להעניק לנאשם משפט הוגן, בגין מעשיה הנפסדים של הרשות. בפסה"ד נקבע כי המבחן שיש לאמצו הוא מבחן "ההתנהגות הבלתי נסבלת של הרשות" שיש בה משום רדיפה, דיכוי והתעמרות בנאשם באופן שהדעת אינה יכולה לסבול. בית המשפט צוין כי מבחן זה יחול במקרים נדירים וחריגים ביותר ואין המדובר בטענה שניתן להעלותה באופן

שגרתי.

15. לאחר קליטתה הראשונית של הדוקטרינה לפסיקת ביהמ"ש המשיכה זו להתפתח בפסיקת בתי המשפט כטענת ההגנה הפסיקתית. פס"ד עיקרי שניתן בעניינה היה בע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורביץ** (2005) (להלן: "**הלכת בורביץ**"), בו שב בית המשפט על הקביעה שמטרת ההגנה היא עשיית צדק עם הנאשם, ולא עשיית חשבון עם הרשות בגין מעשיה הנפסדים.

16. בית המשפט הניח בהלכת **בורביץ** מבחן תת שלבי לבחינה האם יש להיעתר לבקשת ביטול כתב האישום:

א. בשלב הראשון יזהה בית המשפט את הפגמים שנפלו בהליך ויקבע את עוצמתם, במנותק משאלת אשמו של הנאשם.

ב. בשלב השני יבחן בית המשפט האם חרף הפגמים שנפלו בהליך, יש בקיומו של ההליך כדי לפגוע פגיעה חמורה בנאשם.

ג. בשלב השלישי יבחן בית המשפט האם ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומדתיים יותר מביטול כתב האישום, כגון התחשבות בפגמים שנפלו בעת גזירת עונשו של הנאשם או בעת קביעת משקלן של הראיות.

17. בשנת 2007 עוגנה טענת ההגנה מן הצדק בסעיף 149(10) לחסד"פ, בו נקבע כי ניתן להעלות טענת הגנה מקדמית לביטול כתב האישום במידה ו"הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה לעקרונות של צדק והגינות משפטית". לכאורה ניתן היה להבין מלשון החוק שנכח התיקון לחוק, נעשתה הרחבה לשימוש שייעשה בדוקטרינת ההגנה מן הצדק, אך גם לאחר תיקון החוק המשיך בית המשפט לציין כי הדוקטרינה עודנה שמורה למקרים חריגים במיוחד, ואין לעשות בה שימוש כדבר שבשגרה (ראה: ע"פ 2375/12 **ע"פ עמי מזרחי נ' מדינת ישראל** (6.8.13)).

18. בע"פ 6922/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (1.02.10) (להלן: "**פס"ד פלוני**") נקבע כי לאחר כינונו של סעיף 149(10) לחסד"פ, ההכרעה בשאלה האם להחיל הגנה מן הצדק, "הינה פרי איזונים בין ערכים ואינטרסים התומכים בניהול ההליך הפלילי (דוגמת מיצוי הדין עם עבריינים, הוצאת האמת לאור, הגשמת מטרות הענישה, שמירה על ביטחון הציבור והגנה על זכויות הקורבן), לבין ערכים ואינטרסים התומכים במסקנה כי אין לנהל הליך פלילי (דוגמת ההגנה על זכויות היסוד של הנאשם, אי-מתן לגיטימציה להתנהלות פסולה של הרשות והאפקט החינוכי הגלום בכך כלפי הרשות, שמירה על טוהר ההליך השיפוטי ושמירת אמון הציבור בבית-המשפט). בית המשפט נדרש לשקלל ערכים ואינטרסים אלה ולהעניק לכל אחד מהם את המשקל הראוי לו בנסיבות העניין".

שיהוי כבסיס לטענת הגנה מן הצדק:

19. באשר לשאלה האם שיהוי בהגשת כתב אישום יש בו כדי להצדיק העלאת טענה מן הצדק, נראה כי מגמת בית המשפט - לפיה יש לעשות שימוש בטענת ההגנה מן הצדק לצורך ביטול כתב אישום במשורה ממש, תקפה גם כן.

20. בפסיקה ובספרות נקבע באופן עקרוני ששיהוי יכול להוות עילה לטענת הגנה מן הצדק, עד כדי ביטול כתב אישום. ראו: סגל וזמיר "הגנות מן הצדק כיסוד לביטול אישום - על קו התפר בין המשפט הפלילי למשפט הציבורי" הפרקליט מז (תשס"ד) ובפס"ד פלוני הנז'. עוד נקבע בפסיקת בית המשפט העליון כי "אחד המצבים העשויים להצמיח טענת הגנה מן הצדק בפי נאשם, הוא שיהוי ניכר בהגשת כתב-אישום אף שלא חלפה תקופת ההתיישנות הסטטוטורית מקום שניהול משפט לאחר זמן רב עלול, בנסיבות העניין, לפגוע פגיעה חמורה ביכולתו של אדם להתגונן או שהוא עלול לעמוד בסתירה עמוקה לחובת הצדק וההגינות המתחייבת מניהול הליך פלילי תקין". ראו: בעל"ע 2531/01 שמעון חרמון נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי-הדין בתל-אביב-יפו, נח(4) 55 (2004) (להלן: "פס"ד חרמון").

21. בפס"ד חרמון הפנה בית המשפט להלכות משפטיות לפיהן בעת בחינת סוגיית השיהוי יבחן בית המשפט 3 יסודות אלו:

א. השיהוי הסובייקטיבי - בו תיבחן התנהגותו של יוזם ההליך והשאלה באיזו מידה מצביעה התנהגותו על ויתור על זכותו לפנות לערכאות.

ב. השיהוי האובייקטיבי - בו יבחן ביהמ"ש איזו מידה משפיע עבור הזמן על האינטרסים הלגיטימיים של בעל-הדין או של צד שלישי.

ג. הפגיעה בשלטון החוק - במסגרתו יבחן ביהמ"ש את מידת הפגיעה הצפויה בשלטון החוק אם תיחסם יכולתו של העותר להביא בפני בית-המשפט את עתירתו להכרעה.

22. באותו המקרה (הליך משמעותי נגד עו"ד שהורשע ברצח) קבע בית המשפט כי השאלה אם בסופו של דבר תידחה העתירה בטענת שיהוי תוכרע על יסוד איזון בין שלושת היסודות השונים וייחוס המשקל היחסי לכל אחד מהם בנסיבות העניין הנתון, בייחוד תוך קביעת היחס בין מידת הפגיעה באינטרסים של היחיד או הציבור לבין מידת הפגיעה בחוק ובערכי שלטון החוק. עוד סקר בית המשפט פסקי דין בהם, בחלקם, ביטל בית המשפט את ההליך המשמעותי נוכח פגיעה ביכולת ניהול ההליך של הנאשם, בגין חלופי הזמן, ומצד שני צוינו מקרים בהם התחשב בית המשפט בשיהוי בהגשת ההליך כעילה להתחשבות בעת גזירת עונשו של הנאשם. באותו מקרה בית המשפט מצא כי שיהוי בהגשת כתב אישום אכן מוביל לפגיעה ממשית בזכויות הנאשם. זכותו של כל נאשם שההליכים נגדו יתקיימו במהירות, והפרתה של זכות זו מובילה לעינוי דין, לפגיעה בשם הטוב ועלולות להיות לה תוצאות שליליות במישור החברתי והכלכלי.

23. נוכח חריגות השימוש בטענת ההגנה מן הצדק, נקבע לרוב כי אין בשיהוי כדי להוביל לביטול כתב האישום. ראו לדוגמה: ע"פ 4434/10 אבי יחזקאל נ' מדינת ישראל אליו הפנתה המאשימה וכן רע"פ 7014/06 מדינת ישראל נ' אהרון לימור (4.9.07). בפס"ד פלוני ציין בית המשפט כי "אין להפוך את ההגנה מן הצדק למכשיר לקיצור תקופת ההתיישנות הקבועה בחוק ויש להקפיד על כך שתיוותר מכשיר להגשמת עקרונות של הגינות וצדק". כך לדוגמה ברע"פ 3396/99 ניאז תאופיק נאבסו נ' מדינת ישראל (06.07.99) נקבע כי הגשת כתב אישום בגין אירועים שקדמו ב-5 שנים למועד הגשת כתב האישום, וכאשר 3 שנים קודם לכן הוגש כתב אישום אחר בגין דיווחי המס של אותן שנים, אין בו בכדי להצדיק טענת הגנה מן הצדק בגין שיהוי, נוכח היותה של עילה זו חריגה ובלתי שכיחה. בית המשפט קבע שעל אף דחיית טענת ההגנה מן הצדק, השיהוי יכול

להוביל להקלה בעונשו של הנאשם.

24. בע"פ 3160/08 **לוי אבנר נ' מדינת ישראל** (30.10.08) קבע בית המשפט כי ככל והמדובר בתיקים סבוכים, אשר נדרשות בעניינם פעולות חקירה רבות, הרי שלא יהיה בשיהוי כדי להצדיק טענת הגנה מן הצדק, אלא להיפך. וכן ראו רע"פ 7014/06 הנז' בו נקבע בדומה.

25. בפס"ד **פלוני** הנז' קבע בית המשפט כי אכן, שיהוי של למעלה מ-5 שנים בהגשת כתב אישום מצדיק העלאת טענת הגנה מן הצדק. עם זאת - נוכח חומרת העבירות באותו המקרה ונוכח תשתית הראיות המוצקה שעמדה כנגד הנאשם, יש להעדיף את האינטרסים של קורבן העבירה ושל הציבור על פני הפגיעה הצפויה בנאשם. עוד נמצא כי באותו המקרה לא היה בשיהוי כדי לפגוע ביכולתו של הנאשם להתגונן. עם זאת, ביהמ"ש מצא כי יש בשיהוי כדי להוביל להקלה בעונשו של הנאשם.

מן הכלל אל הפרט:

26. לאחר עיון בטיעוני הצדדים, אלו שבכתב ואלו שבע"פ, ועל בסיס עיון בחומר הראיות המצוי בתיק החקירה - ושהועבר לעיוני על ידי המאשימה, סברתי כי ישנו מקום לקבל את טענת ההגנה, לפיה יש לבטל את כתב האישום, מטעמים של הגנה מן הצדק מחמת שיהוי.

27. אין חולק כי כתב האישום הוגש לבית המשפט בחלוף כ- 4.5 שנים מעת האירוע. מבלי להקל ראש בעבירה עצמה ובנסיבותיו של האירוע, הרי שמדובר בעבירה שהינה פשוטה להוכחה והיא נסמכת בענייננו על עדותו של המתלונן ואדם נוסף (להלן: "תומר") שהגיע יחד עמו לאתר הבנייה. במקרה דנן, הן המתלונן והן הנאשם נחקרו עוד ביום האירוע (28.4.15), כאשר כבר במסגרת הודעה זו מסר המתלונן את אותם פרטים המיוחסים לנאשם כעת בכתב האישום. (ראו: הודעה מיום 28.4.15 שעה 09:17 שורות 10-13). עדותו של המתלונן נתמכת כאמור בהודעתו של תומר, שאף היא נגבתה ביום האירוע (ראו: הודעה מיום 28.4.15 שעה 09:53 שורות 10-14. בנוסף, ראו שורות 30-31 ושתי תמונות בתיק החקירה).

28. אל מול הודעות אלו ניצבת הודעת הנאשם הכופר במעשים המיוחסים לו, וכן עדויות שניים ממנהלי העבודה שנכחו באירוע, תומכים בגרסתו של הנאשם, ומתארים את חלקם של המתלונן ותומר באירוע. (ראו הודעת מר גרשון אייכל מיום 28.4.15 שעה 12:03 שורות 18-28, וכן הודעתו של מר יצחק כהן מיום 27.5.15 שעה 11:06 (13-18)).

29. כאמור, עיקרי הראיות נאספו עוד ביום האירוע או בסמוך מאוד לו, כאשר פעולת חקירה ראשונה בתיק נעשת רק בחלוף כשלוש שנים ממועד האירוע (החל מחודש פברואר 2018). עיון בתיק החקירה מלמד כי קיים מזכר לפיו נעשה ניסיון לאתר את המתלונן ואת תומר אך ללא הצלחה (ראו: מזכר מיום 5.2.18 רס"ר דניאל עדיקה). פעולה נוספת לזמנם לצורך חקירה תחת אזהרה- נעשה בחלוף ארבעה חודשים נוספים. (ראו: מזכר מיום 17.6.18 רותם יולזרי, ומזכר נוסף מיום 5.8.18).

30. רק במהלך חודש נובמבר 2018 נגבתה מתומר הודעה במסגרתה נחקר באזהרה בגין איומים שהפנה כלפי הנאשם. השאלות שהופנו אליו שאובות כולן מתוך חומר ראיות שנאסף עוד ביום האירוע. כך גם באשר לנאשם. עיון בהודעות אלו מלמד כי שניהם - כתוצאה מהזמן הרב שחלף מעת האירוע, לא זכרו היטב את השתלשלות

האירוע. אם לא די בכך, הרי שהמתלונן נחקר אף הוא באזהרה בחשד לביצוע עבירת איומים כלפי הנאשם רק ביום 29.7.19. עיון בהודעתו מלמד כי גם כאן החשד לביצוע עבירת איומים מצדו, נולד בעקבות עדותו של מנהל העבודה שנחקר כאמור ביום האירוע. (ראו: הודעה מיום 29.7.19 שורות 29-32). ויודגש, חומר הראיות שבתיק החקירה כמו גם טיעוני המאשימה -אינם מציינים כל טעם ממשי שעמד בבסיס השיהוי בהשלמתן של פעולות החקירה הנדרשות לברור העניין ומיצוי- טרם ההחלטה להעמיד את הנאשם לדין.

31. יישום המבחן הראשון בהתאם להלכת בורוביץ מבסס לטעמי את המסקנה כי בנסיבות התיק דנן, נפל פגם מהותי בהתנהלות היחידה החוקרת, שכן במשך כשלוש וחצי שנים לא בוצעו אותן השלמות חקירה, זאת למרות שאותן עדויות -על בסיסן בוצעו ההשלמות- נאספו כאמור עוד ביום האירוע, או בסמוך לו. המדובר בפעולות חקירה פשוטות, של גביית עדויות אשר יכלו להיעשות תוך פרק זמן קצר. לכך חשיבות נוספת בנסיבות בהן סברה היחידה החוקרת, כי נוכח מכלול הראיות הקיימות בתיק, (נכון למועד האירוע עצמו), קיימת הצדקה להוסיף ולחקור את המתלונן ואת תומר -הפעם תחת אזהרה -בחשד לביצוע אותה עבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום. בנוסף, ובהתאם לכתב האישום עבירת האיומים נעברה גם בפני שוטרים בשטח ובתחנת המשטרה, נתון שאמור לכאורה לחזק את הראיות עצמן, ולרז את השלמת החקירה. התנהלות זו לטעמי, הובילה לעינוי דין ופגיעה משמעותית בנאשם, שכן הנאשם פוטר ממקום עבודתו- עקב שלילת רישיון הנשק שלו- בגין מעורבותו באירוע, והוא עודנו מנוע מלהחזיק ברישיון לכלי ירייה, נתון המונע ממנו עד היום להשתלב בעבודת אבטחה. אוסיף, כי עיכוב זה בהגשת האישום נוגע כמעט ברף העליון של תקופת ההתיישנות החלה על העבירה שבפנינו.

32. יישום המבחן השני מבסס לטעמי את המסקנה כי יש בניהול ההליך משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגיונות. ראשית, השיהוי בהשלמת החקירה עצמה (במנותק למועד בו הוגש כתב האישום שהינו מאוחר עוד יותר), הוביל לפגיעה ממשית ביכולתו של הנאשם להתגונן. כפי שצוין לעיל, מעיון באותן השלמות שנעשו מול עד התביעה רק בשנת 2018 עולה, כי על אף שחלקו באירוע הוגדר כעת מרכזי ודומיננטי -והוא אף נחקר באזהרה בגין ביצוע עבירות אותן ביצע כלפי הנאשם, הוא אינו זוכר כמעט דבר נוכח הזמן הרב שחלף מעת האירוע. כך גם באשר למתלונן שנחקר אף הוא באזהרה רק במהלך חודש יוני 2019. התנהלות זו עומדת גם בסתירה לחובת הצדק וההגיונות המתחייבת מניהול הליך פלילי תקין, שכן על הנאשם יהיה לאתר את אותם עדי הגנה שמסרו את הודעותיהם לפני למעלה מחמש וחצי שנים. בנוסף, מעת האירוע עצמו וגם כעת, נאסר על הנאשם להחזיק בנשק, רישיונו נלקח ממנו, והוא פוטר מעבודתו כמאבטח בעקבות האירוע. בכך יש משום פגיעה ממשית בתחושת הצדק וההגיונות, שכן היה מצופה מהרשות לפעול במהירות בנסיבות העניין, ודאי בנסיבות בהן נימוקיה לדחיית בקשתה של ההגנה לביטול כתב האישום -נוגעת- בין היתר, בחומרתה של העבירה נוכח נסיבותיה. הפרתה של זכות זו של הנאשם מובילה לטעמי לעינוי דין, פגיעה בשמו הטוב של הנאשם, ובפועל -הלכה למעשה - הובילה לפגיעה בו במישור התעסוקתי.

33. ודוק, איני סבור כי פעולת רשויות המדינה נעשתה בזדון, אלא ברשלנות, אך גם אם ננקטו צעדים אחרים במטרה למנוע את הפגיעה, נראה כי יש בקיומו של הליך פלילי בעניינו משום פגיעה ממשית בעקרונות צדק וההגיונות. לעניין זה ראו מדברי כבוד השופט מצא בפס"ד **בורביץ**, לפיהם:

"אין לשלול אפשרות שהפגיעה בתחושת הצדק וההגיונות תיוחס לא להתנהגות שערורייתית של הרשויות, אלא למשל לרשלנותן, או אף לנסיבות שאינן תלויות ברשויות כל-עיקרן אך המחייבות, ומבססות, בבירור את המסקנה

כי במקרה הנתון לא יהיה ניתן להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן, או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות.

34. יישום המבחן השלישי בהלכת **בורביץ** מעלה כי לא ניתן לרפא את הפגמים באמצעים מתונים ומידתיים יותר, נוכח הנזק שכבר נגרם לנאשם, הפגיעה ביכולתו להתגונן, שלילת רישיונו ופיטוריו לתקופה כה ממושכת טרם הוכחה אשמתו. אלו כולם מבססים לטעמי את המסקנה בדבר פגיעה חמורה בתחושת הצדק וההגינות אשר לא ניתן לרפאה באמצעות התחשבות בו בשלב גזירת הדין, כפי שהוצע על ידי המאשימה. המדובר באדם מבוגר כבן 73, לאחר גיל פרישה, נעדר עבר פלילי מכל סוג - אשר ממילא ובאופן רגיל יתקשה להשתלב במעגל התעסוקה. כתוצאה מהתנהלות זו שתוארה לעיל, נשללה מהנאשם האפשרות לעסוק בעבודתו כמאבטח, עבודה המותאמת לגילו ונתוניו האישיים. לטעמי, ומבלי להקל ראש באירוע, גם בהתייחס לסוג העבירה שבכתב האישום אל מול הנזק שכבר נגרם לנאשם, נכון יהיה להורות כאמור על ביטולו של כתב האישום, חלף הקלה בעונש- ככל והוא יורשע בדיון.

35. נוכח כל אלו, סברתי כי בנסיבות המקרה לא ניתן לרפא את הפגם באמצעים מתונים יותר מאשר ביטולו של כתב האישום- ועל כן אני מורה על ביטולו של כתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ד' שבט תשפ"א, 17 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.